ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIEGBERT ALBER

της 21ης Σεπτεμβρίου 2000 [1]

I — Εισαγωγή

1. Η παρούσα διαδικασία λόγω παραβάσεως αφορά τη συμπεριφορά των γαλλικών αρχών κατά τη διαχείριση των ποσοστώσεων αλιευμάτων 1988 και 1990. Η Επιτροπή προβάλλει την αιτίαση ότι οι γαλλικές αρχές δεν απαγόρευσαν εγκαίρως και αποτελεσματικά τις αλιευτικές δραστηριότητες μετά την εξάντληση των ποσοστώσεων, οπότε επήλθε υπέρβαση των ποσοστώσεων αλιευμάτων κατ' αυτά τα έτη.

II — Νομικό πλαίσιο

2. Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων [2], ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί [...]».

3. Η υποχρέωση αυτή συγκεκριμενοποιείται με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες [3], το οποίο ορίζει τα εξής:

«1. Για να εξασφαλιστεί η τήρηση κάθε ισχύουσας ρύθμισης σχετικά με τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, κάθε κράτος μέλος ελέγχει, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, την άσκηση της αλιείας και των συναφών δραστηριοτήτων. Επιθεωρεί τα αλιευτικά σκάφη και όλες τις δραστηριότητες των οποίων η επιθεώρηση πρέπει να επιτρέπει να εξακριβώνεται η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, και ιδίως οι δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — ΕΕ L 24, σ. 1.

3 — ΕΕ L 207, σ. 1.

2. Αν, στο τέλος ελέγχου ή επιθεώρησης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους διαπιστώνουν ότι δεν τηρούνται οι ισχύουσες ρυθμίσεις για τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, ασκούν ποινική ή διοικητική δίωξη κατά του πλοιάρχου του συγκεκριμένου σκάφους ή κάθε άλλου υπεύθυνου.

3. [...]»

4. Το άρθρο 11 του κανονισμού 2241/87 ρυθμίζει τα της διαχειρίσεως των ποσοστώσεων αλιευμάτων από τα κράτη μέλη:

«1. Όλα τα αλιεύματα αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων για τα οποία έχει καθορισθεί ποσόστωση και τα οποία αλιεύονται από αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος υπολογίζονται ανεξάρτητα από τον τόπο εκφόρτωσης, στην ποσόστωση του κράτους μέλους αυτού για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων.

2. Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσόστωσης και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα σ' αυτό θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που έχει χορηγηθεί για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή, η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη.

3. [...]»

III — Περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

Α — *Το έτος 1988*

5. Με έγγραφο της 1ης Αυγούστου 1989, η Επιτροπή κάλεσε τη Γαλλική Κυβέρνηση να παράσχει διευκρινίσεις ως προς την αιτία ορισμένων παρατυπιών όσον αφορά τη διαχείριση των ποσοστώσεων αλιευμάτων για το έτος 1988. Επρόκειτο για:

— την υπέρβαση των ποσοστώσεων αλιευμάτων για δεκαεπτά ιχθυοαποθέματα,

— την έλλειψη κοινοποιήσεως των μηνιαίων ποσοτήτων αλιευμάτων,

— την έλλειψη προσωρινής απαγορεύσεως της αλιείας όταν οι ποσοστώσεις θεωρούνταν ότι είχαν εξαντληθεί και

— την έλλειψη ελέγχου της αλιείας ως προς αυτά τα αποθέματα κατά τους τελευταίους μήνες του έτους.

6. Με έγγραφο της 23ης Οκτωβρίου 1989, οι γαλλικές αρχές επισήμαναν τις δυσχέρειες που αντιμετώπιζαν, περιέγραψαν τις μέχρι τούδε προσπάθειές τους και προανήγγειλαν περαιτέρω μέτρα.

7. Την 1η Οκτωβρίου 1990, η Επιτροπή κίνησε με έγγραφο οχλήσεως τη διαδικασία λόγω παραβάσεως όσον αφορά την υπέρβαση των ποσοστώσεων αλιευμάτων για δεκατέσσερα ιχθυοαποθέματα. Οι αιτιάσεις της αφορούν:

— την έλλειψη προσωρινής απαγορεύσεως της αλιείας, όταν οι ποσοστώσεις θεωρούνταν ότι είχαν εξαντληθεί, και

— την έλλειψη ελέγχου της αλιείας (άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83).

8. Με έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1990, οι γαλλικές αρχές παραδέχθηκαν ότι έγινε υπεραλίευση συνεπεία της καθυστερημένης απαγορεύσεως της αλιείας και ανέφεραν ως αιτία τις αδυναμίες του συστήματος στατιστικής παρακολουθήσεως. Από το 1988 καταβάλλουν εντονότερες προσπάθειες για την εξάλειψη αυτών των αδυναμιών. Οι γαλλικές αρχές αρνήθηκαν, εντούτοις, ότι έλεγξαν ανεπαρκώς την αλιεία. Η Επιτροπή συνήγαγε την ύπαρξη ανεπαρκούς ελέγχου απλώς και μόνον από την καθυστερημένη απαγόρευση της αλιείας. Εντούτοις, βάσει της νομολογίας [4], δεν μπορεί θεμιτώς να κινεί διαδικασία λόγω παραβάσεως βάσει τεκμηρίων.

9. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1992, η Επιτροπή απηύθυνε στη Γαλλική Κυβέρνηση αιτιολογημένη γνώμη βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ), με την οποία επανέλαβε τις δύο αιτιάσεις και έταξε στη Γαλλική Κυβέρνηση προθεσμία δύο μηνών για να απαντήσει.

10. Με την απάντησή τους της 3ης Δεκεμβρίου 1992, οι γαλλικές αρχές επισήμαναν ότι

4 — Με την απάντησή τους στην αιτιολογημένη γνώμη, οι γαλλικές αρχές αναφέρονται στις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1989, 290/87, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1989, σ. 3083, σκέψη 17), της 20ής Μαρτίου 1990, C-62/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1990, σ. I-925, σκέψη 37), και της 31ης Ιανουαρίου 1991, C-244/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1991, σ. I-163, σκέψη 35).

τα μέτρα τους, εν πάση περιπτώσει από το 1991 και εφεξής, ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του κοινοτικού δικαίου, πράγμα που αναγνώρισε και η Επιτροπή. Όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, έχουν περαιτέρω τη γνώμη ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη παραβάσεως αυτού του κανόνα και ότι επιπλέον, κατά τη νομολογία, το άρθρο 11 του κανονισμού 2241/87 [5] αποτελεί εν προκειμένω lex specialis.

Β — *Το έτος 1990*

11. Με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 1991, η Επιτροπή προέβη στη διαπίστωση ότι σημειώθηκε υπέρβαση των γαλλικών ποσοστώσεων αλιευμάτων για το 1990 ως προς ορισμένα ιχθυοαποθέματα, διότι οι γαλλικές αρχές δεν επέβαλαν εγκαίρως προσωρινή απαγόρευση της αλιείας. Όσον αφορά τη σαρδέλλα, η Επιτροπή ζήτησε να της ανακοινωθούν τα στοιχεία που αφορούν τα αλιεύματα και τις εκφορτώσεις στα οποία στηρίχθηκαν κατά τον χρόνο της επιβολής απαγορεύσεως. Στα στοιχεία αυτά έπρεπε να περιλαμβάνονται οι εκτιμήσεις για τις άμεσα επικείμενες, αλλά όχι ακόμη καταγραμμένες και γνωστές, εκφορτώσεις, οι εκτιμήσεις για τη μελλοντική εξέλιξη των αλιευμάτων και η ημερομηνία κατά την οποία, σύμφωνα με την εκτίμηση των γαλλικών αρχών, η ποσόστωση θα είχε εξαντληθεί. Επιπλέον, ζήτησε να της ανακοινωθούν όλα τα μέτρα που προβλέπονταν κατά των υπευθύνων σε περίπτωση υπερβάσεως των ποσοστώσεων αλιευμάτων.

12. Με έγγραφο της 22ας Ιανουαρίου 1992, οι γαλλικές αρχές απάντησαν ότι οι αδυναμίες του συστήματος στατιστικής παρακολουθήσεως είχαν ως κατάληξη την υπέρβαση των αλιευμάτων. Με τις μέχρι τον Ιούλιο καταγραφείσες ποσότητες αλιευθεισών ποσοτήτων σαρδέλλας δεν αναμενόταν ότι οι ποσοστώσεις αλιευμάτων θα είχαν ήδη εξαντληθεί τον Αύγουστο. Οι γαλλικές αρχές μόλις στις 5 Νοεμβρίου αντιλήφθηκαν ότι οι ποσοστώσεις είχαν εξαντληθεί και απαγόρευσαν στις 17 Νοεμβρίου την περαιτέρω αλιεία σαρδέλλας. Το ίδιο συνέβη και με τον γάδο, το σκουμπρί και την κοινή γλώσσα. Πάντως, από 1ης Απριλίου 1991 τα στοιχεία συλλέγονται βάσει μιας νέας μεθόδου, η οποία εξασφαλίζει την τήρηση των όρων που θέτει το κοινοτικό δίκαιο. Όσον αφορά τα μετά την απαγόρευση της αλιείας αλιεύματα, πρόκειται απλώς και μόνο για δέκα περίπου τόνους.

13. Στις 25 Ιανουαρίου 1993, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία λόγω παραβάσεως, κοινοποιώντας έγγραφο οχλήσεως στο οποίο εξέθετε ότι οι εκ μέρους των γαλλικών αρχών διευκρινίσεις με την προπαρατεθείσα αλληλογραφία δεν αρκούν για να δικαιολογήσουν την αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο συμπεριφορά των γαλλικών αρχών.

14. Με την απάντησή τους της 17ης Μαρτίου 1993, οι γαλλικές αρχές τόνισαν και πάλι ότι το νέο σύστημα στατιστικής παρακολουθήσεως, μετά από μερικές αρχικές δυσκολίες, έχει ήδη ικανοποιητικά αποτελέσματα, πράγμα που αναγνώρισε και η Επιτροπή

5 — Βλ. σημείο 4 ανωτέρω.

στην από 6 Μαρτίου 1992 έκθεσή της για τον έλεγχο της εφαρμογής της κοινής αλιευτικής πολιτικής (σελίδα 62).

15. Στις 4 Ιουνίου 1997, η Επιτροπή διατύπωσε αιτιολογημένη γνώμη με την οποία επανέλαβε τις δύο αιτιάσεις και έταξε στη Γαλλική Κυβέρνηση προθεσμία δύο μηνών για να απαντήσει. Η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε με έγγραφο της 22ας Αυγούστου 1997. Αναφέρθηκε σε μια απόφαση του αρμόδιου υπουργού, της 24ης Αυγούστου 1990, με την οποία έγινε νέα κατανομή των ποσοστώσεων αλιευμάτων που χορηγούνται στη Γαλλία.

Γ — *Αιτήματα της προσφυγής*

16. Στις 9 Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή.

17. Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει α) από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87, β) από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 και γ) από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87, διότι

— δεν καθόρισε τον κατάλληλο τρόπο χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990,

— δεν επέβλεψε την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών μέσω αποτελεσματικού ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων, κατάλληλης επιθεωρήσεως του αλιευτικού στόλου καθώς και των εκφορτώσεων και καταγραφής των αλιευμάτων τόσο για την περίοδο αλιείας 1988 όσο και για την περίοδο αλιείας 1990,

— δεν απαγόρευσε προσωρινά την αλιεία από πλοία με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στο έδαφός της, ενώ τα αλιεύματα θεωρούνταν ότι είχαν εξαντλήσει τις αντίστοιχες ποσοστώσεις, και απαγόρευσε τελικά την αλιεία αφού ήδη υφίστατο ευρεία υπέρβαση της ποσοστώσεως, αυτό δε τόσο για την περίοδο αλιείας 1988 όσο και για την περίοδο αλιείας 1990,

— δεν κίνησε ποινικές ή διοικητικές διαδικασίες κατά του πλοιάρχου ή κάθε άλλου προσώπου που ευθύνεται για αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις της αλιείας για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990·

2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

18. Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο να εξετάσει το αντικείμενο και το βάσιμο της προσφυγής.

IV — Νομική εκτίμηση

Α — *Ισχυρισμοί της Επιτροπής*

1) Έλλειψη μέτρων ελέγχου

19. Η Επιτροπή υποστηρίζει την άποψη ότι η Γαλλία παρέβη το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 [6], διότι οι γαλλικές αρχές δεν έλεγξαν επαρκώς την αλιεία. Οι διατάξεις αυτές συνεπάγονται μέτρα ελέγχου επαρκώς διαφοροποιημένα, προκειμένου να ανταποκρίνονται στις διαφορετικές μεθόδους αλιείας που συνηθίζονται, και επαρκώς αποτελεσματικά, προκειμένου να αποτρέπεται οποιαδήποτε υπέρβαση των ποσοστώσεων αλιευμάτων.

20. Κατά τα έτη 1988 και 1990, η Γαλλία ουδέποτε προέβη σε επαρκείς ελέγχους, οπότε θα είχαν τηρηθεί οι ποσοστώσεις αλιευμάτων και οι γαλλικές αρχές θα είχαν εγκαίρως απαγορεύσει την αλιεία των ειδών, τα οποία αλιεύθηκαν καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεών τους. Ούτε η απόφαση της 24ης Αυγούστου 1990 συνιστά επαρκές μέτρο.

2) Καθυστερημένη επιβολή παύσεως της αλιείας

21. Περαιτέρω, η Επιτροπή φρονεί ότι η Γαλλία παρέβη το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 [7]. Κατά τη διάταξη αυτή, κάθε κράτος μέλος καθορίζει, βάσει των διαθεσίμων στοιχείων για τις ποσότητες αλιευμάτων, την ημερομηνία κατά την οποία προβλέπεται ότι θα εξαντληθούν οι ποσοστώσεις και λαμβάνει εγκαίρως τα αναγκαία μέτρα για την απαγόρευση της αλιείας από το χρονικό αυτό σημείο. Κατά την περίοδο όμως αλιείας 1988 η απαγόρευση επιβλήθηκε εκά-

6 — Ως προς το κείμενο των διατάξεων αυτών, βλ. τα σημεία 2 και 3 ανωτέρω.

7 — Βλ. το σημείο 4 ανωτέρω.

στοτε μόνο μετά την υπέρβαση της καθορισθείσας ποσοστώσεως. Κατά την περίοδο αλιείας 1990 δεν ελήφθη κανένα εθνικό μέτρο παύσεως της αλιείας σε έξι περιπτώσεις διαπιστωθείσας υπεραλιεύσεως.

περιστατικών. Όσον αφορά τις ποινικές και διοικητικές κυρώσεις, αναφέρεται σε εφαρμοσθέντα το 1997 μέτρα που ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της Επιτροπής.

3) Έλλειψη ποινικών και διοικητικών κυρώσεων

22. Τέλος, η Γαλλία, κατά την Επιτροπή, παρέβη επίσης το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 [8]. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η εν προκειμένω επιτασσόμενη κύρωση των παραβάσεων του συστήματος των ποσοστώσεων αλιευμάτων είναι όλως αναγκαία για την εφαρμογή της κοινής πολιτικής αλιείας [9].

24. Η Γαλλική Κυβέρνηση προβάλλει για πρώτη φορά με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως ότι η υπέρβαση των ποσοστώσεων από τη Γαλλία, αν υποτεθεί ότι επηρέασε (αρνητικά) τα ιχθυοαποθέματα, δεν τα έθεσε σε κίνδυνο, αν ληφθεί υπόψη το μερίδιο των γαλλικών αλιεύσεων στην κοινή πολιτική αλιείας και η φυσική εξέλιξη των αποθεμάτων. Επίσης, η υπέρβαση δεν είχε ως αποτέλεσμα να μειωθούν, συνεπεία μέτρων κοινοτικού δικαίου, οι ποσοστώσεις αλιευμάτων για τους στόλους άλλων κρατών μελών ή να μεταβληθεί ο συντελεστής κατανομής μεταξύ των κρατών μελών. Επομένως, δεν έθεσε υπό αμφισβήτηση την ισορροπία μεταξύ των διαφόρων στόλων.

B — *Ισχυρισμοί της Γαλλίας*

23. Η Γαλλική Κυβέρνηση δεν αρνείται ότι υφίσταται το πρόβλημα που αντιμετώπιζε κατά τα χρονικά διαστήματα των υπό κρίση

25. Τέλος, η Γαλλική Δημοκρατία θέτει το ζήτημα γιατί η Επιτροπή κινεί μια διαδικασία λόγω παραβάσεως που αφορά μια από δεκαετίας χρονίζουσα υπόθεση, μολονότι αναγνωρίζει ότι η Γαλλία βελτίωσε κατά τις επόμενες περιόδους αλιείας τη συμπεριφορά της. Ως εκ τούτου, η Γαλλική Κυβέρνηση ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει την αιτία, το υποστατό και την έκταση της φερόμενης παραβάσεως από πλευράς των σκοπών της κοινής πολιτικής αλιείας.

8 — Βλ. το σημείο 3 ανωτέρω.

9 — Απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 1995, C-52/95, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1995, σ. I-4443, σκέψεις 34 επ.).

Γ — *Η γνώμη μου επί της υποθέσεως*

1) Επί της εννοίας του αιτήματος της Γαλλικής Δημοκρατίας

26. Το υπόμνημα αντικρούσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας δεν ανταποκρίνεται, όπως έχει διατυπωθεί, στις προϋποθέσεις του άρθρου 40, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, διότι δεν περιέχει επαρκώς συγκεκριμένο αίτημα. Από την ευχή να εξετάσει το Δικαστήριο το αντικείμενο και το βάσιμο της προσφυγής δεν προκύπτει ο σκοπός που επιδιώκει η Γαλλική Δημοκρατία. Το γεγονός ότι πάντως η Γαλλική Δημοκρατία αμύνεται επιβάλλει να συναχθεί ότι το αίτημα σκοπεί στην απόρριψη της προσφυγής.

2) Παραδεκτό της προσφυγής λόγω παραβάσεως

27. Το αίτημα της προσφυγής, σε συνδυασμό με τους υπαινιγμούς στον εν τω μεταξύ διαδραμόντα χρόνο και την αναγνώριση των βελτιώσεων των γαλλικών ελέγχων και αλιείας, συνεπάγονται συγχρόνως ότι η Γαλλική Κυβέρνηση αμφισβητεί το συμφέρον της Επιτροπής για την άσκηση της προσφυγής.

28. Σε ιδιαίτερες περιπτώσεις η επί μακρόν χρόνο καθυστέρηση κινήσεως της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, ενόψει των δικαιωμάτων άμυνας του οικείου κράτους μέλους μπορεί να εμποδίσει την άσκηση προσφυγής [10]. Εντούτοις, η Γαλλική Κυβέρνηση δεν επικαλέστηκε περιστάσεις που θα δικαιολογούσαν ένα τέτοιο συμπέρασμα. Εξάλλου, εναπόκειται στην Επιτροπή πότε θα δώσει συνέχεια στη διαδικασία λόγω παραβάσεως, ασκώντας την προσφυγή [11]. Εν προκειμένω, πρέπει ιδίως να παρατηρηθεί ότι η υπό κρίση υπόθεση αφορά όμοιες αιτιάσεις που αναφέρονται σε δύο διαφορετικά έτη και ότι επιπλέον η Επιτροπή κίνησε στο μεταξύ μια άλλη διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, η οποία αφορά παρόμοιες αιτιάσεις [12]. Επομένως, η Επιτροπή βρίσκεται συνεχώς σε διαμάχη με τη Γαλλική Δημοκρατία από το 1989 όσον αφορά τα γαλλικά μέτρα εφαρμογής της κοινής πολιτικής αλιείας. Επομένως, η προσφυγή ασκήθηκε παραδεκτώς.

3) Επί του βασίμου της προσφυγής

29. Μεταξύ των διαδίκων δεν αμφισβητείται ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη, κατά την έννοια των ισχυρισμών της Επιτροπής, τις

10 — Απόφαση της 16ης Μαΐου 1991, C-96/89, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1991, σ. I-2461, σκέψεις 15 και 16).

11 — Βλ. τις προτάσεις της 27ης Ιανουαρίου 2000 στην υπόθεση C-359/97, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (Συλλογή 2000, σ. I-6355, σημείο 96, με περαιτέρω παραπομπές).

12 — Απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 1995 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 9).

επιταγές του κοινοτικού δικαίου στο πλαίσιο της κοινής πολιτικής αλιείας και ότι, επομένως, ο γαλλικός αλιευτικός στόλος υπερέβη κατά τα έτη 1988 και 1990 τις χορηγηθείσες σ' αυτόν ποσοστώσεις αλιευμάτων.

30. Καθόσον η Γαλλική Δημοκρατία επικαλείται τις δυσκολίες στατιστικής παρακολουθήσεως που υφίσταντο κατά τα έτη των υπό κρίση περιστατικών, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει στην υπόθεση Επιτροπή κατά Γαλλίας, ως προς το σύστημα στατιστικής παρακολουθήσεως *για το έτος 1991*, ότι:

«[...] όσον αφορά το ισχύον το 1991 σύστημα στατιστικής, κατά πάγια νομολογία [...] τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικές δυσχέρειες προκειμένου να δικαιολογούν τη μη λήψη των ενδεικνυομένων μέτρων ελέγχου. Αντίθετα, εναπόκειται στα κράτη μέλη, που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση των κοινοτικών ρυθμίσεων στον τομέα των προϊόντων αλιείας, να υπερνικούν τις δυσχέρειες αυτές λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα» [13].

13 — Απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 1995 (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 9), σκέψη 28.

31. Είναι αυτονόητο ότι αυτό ισχύει και για τα έτη 1988 και 1990.

32. Καθόσον η Γαλλική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι οι παραβάσεις δεν φαίνονται να είχαν βλαπτικά αποτελέσματα, δεν χρειάζεται να εξεταστεί αν ο ισχυρισμός αυτός ευσταθεί. Αφενός, κατά το άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το επιχείρημα προβάλλεται καθυστερημένα, δεδομένου ότι διατυπώθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα ανταπαντήσεως. Αφετέρου, οι ρυθμίσεις τις οποίες παρέβη η Γαλλία θεμελιώνουν για τα κράτη μέλη υποχρέωση δράσεως, ανεξάρτητα από την επέλευση ζημίας. Μόνον εφαρμοζόμενες κατ' αυτόν τον τρόπο μπορούν να αποτρέπουν κινδύνους για τη διατήρηση των ιχθυοαποθεμάτων.

V — Επί των δικαστικών εξόδων

33. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε και η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, η Γαλλική Δημοκρατία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

VI — Πρόταση

34. Κατά συνέπεια, για τους ανωτέρω λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να εκδώσει απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

«1) — δεν καθόρισε τον κατάλληλο τρόπο χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990,

— δεν επέβλεψε την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών μέσω αποτελεσματικού ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων, κατάλληλης επιθεωρήσεως του αλιευτικού στόλου καθώς και των εκφορτώσεων και καταγραφής των αλιευμάτων τόσο για την περίοδο αλιείας 1988 όσο και για την περίοδο αλιείας 1990,

— δεν απαγόρευσε προσωρινά την αλιεία από πλοία με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στο έδαφός της, ενώ τα αλιεύματα θεωρούνταν ότι είχαν εξαντλήσει τις αντίστοιχες ποσοστώσεις, και απαγόρευσε τελικά την αλιεία αφού ήδη υφίστατο ευρεία υπέρβαση της ποσοστώσεως, αυτό δε τόσο για την περίοδο αλιείας 1988 όσο και για την περίοδο αλιείας 1990,

— δεν κίνησε ποινικές ή διοικητικές διαδικασίες κατά του πλοιάρχου ή κάθε άλλου προσώπου που ευθύνεται για αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις της αλιείας για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990.

Η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει α) από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες, β) από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και γ) από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, διότι

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.»